

ΡΟΥΤ
ΡΑΛΦ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΙ
ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Μάιος 2025

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
SpooKi: *Ins Netz gegangen*

ΚΕΙΜΕΝΟ Ruth Rahlff
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Timo Grubing
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Μαρία Μαντή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ Θεόδωρης Τσώλης
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Μαριολένη Αντύπα
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν

ISBN 978-618-03-4386-1
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84386
Κ.Ε.Π. 5861 Κ.Π. 21617

© 2022, CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany
All rights reserved
© 2024, Εκδόσεις **METAIXMIO** (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **METAIXMIO**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιοῦ 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **METAIXMIO**
Ασκληπιοῦ 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433
Πολυώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΡΟΥΤ ΡΑΛΦ

Οικογένεια Φαντασμάτων

ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΤΙΜΟ ΓΚΡΟΥΜΠΙΝΓΚ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΤΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΤΟΡΕΕ

ΦΕΡΝΑΝΤΑ ΜΕΝΤΟΖΑ

ΤΖΕΡΕΜΙ

ΙΖΑΜΠΕΑ

ΡΟΜΠΕΡΤ

Αντάρας

ΒΟΠΕΝΤΖΟΥ

ΣΟΦΙΑ & ΧΕΝΡΙ

ΠΑΠΠΟΥΣ
ΑΡΘΟΥΡ

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΠΕΡΙΠΟΥ ΔΩΔΕΚΑΜΙΣΗ ΧΡΟΝΙΑ

*«Οφηλία! Αυτή η αναθεματισμένη γάτα των απέναντι γέννησε πάλι!» μούγκρισε ο σερ Βίλμινγκτον και χτύπησε με το μπα-
στούνι του την οροφή του κελαριού.*

Δεν έλαβε απάντηση όμως, ούτε από τη νύφη του την Οφηλία, ούτε από τον γιο του τον Χένρι. Μόνο ο σκύλος ήρθε καλπάζοντας προς το μέρος του και ακούμπησε ένα παμπάλαιο λούτρινο αρκουδάκι με μασημένα αυτιά ακριβώς μπροστά στο φέρετρο όπου μόλις είχε βολευτεί ο σερ Βίλμινγκτον.

«Αντάρα, δεν έχω όρεξη για παιχνίδια» μούγκρισε πάλι. Προφανώς ήταν ο μόνος στην οικογένεια που ενοχλούνταν από τα σκουξίματα των γατιών, που τον εμποδίζαν να απολαύσει την ταινία του.

«Όλα μόνος μου πρέπει να τα κάνω εδώ μέσα» γκρίνιαξε και βίδωσε το κεφάλι του πάνω στον λαιμό του. «Άκου να σου πω, γάτα, σου δίνω δύο επιλογές. Είτε εξαφανίζεσαι επιτόπου είτε γίνεσαι έκθεμα του Θηριολογίου μου». Ανέβηκε πετώντας τη σκάλα του κελαριού και πέρασε μέσα από την κλειστή πόρτα. «Λοιπόν, τι αποφάσι...» Έκοψε την πρότασή του στη μέση. «Πού να με πάρει ο διάβολος, αυτό εδώ δεν είναι γάτα, είναι... ΟΦΗΛΙΑ!»

Δυο λεπτά αργότερα ήταν όλοι τους μαζεμένοι στο σαλόνι.

Με χέρια που έτρεμαν, ο Χένρι άγγιξε την καλαθούνα. Μέσα βρισκόταν ένα μωρό και κοιτούσε τριγύρω με τα τεράστια μάτια του.

«Είναι απίστευτο» μουρμούρισε. «Είναι απλώς...»

«...απίστευτο, ναι, ναι» τον διέκοψε ο σερ Βίλμινγκτον.

«Είναι υπέροχο» ψιθύρισε η Οφηλία. Άπλωσε το δάχτυλό της και χάιδεψε το μάγουλο του μωρού. Έπειτα χάιδεψε τις πατούσες του. «Δείτε κάτι ποδαράκια».

Ο Χένρι τράβηξε ένα σημείωμα κάτω από το μαξιλάρι. «Κάτι γράφει εδώ».

«Διάβασέ μας, τι περιμένεις;» μούγκρισε ο σερ Βίλμινγκτον ανυπόμονα.

Ο Χένρι ξερόβηξε και ξεδίπλωσε το τσαλακωμένο χαρτί με κάπως αργές κινήσεις.

Αγαπητοί άγνωστοι!

Απευθυνόμαστε σε εσάς πλήρεις απελπισίας. Παρακαλώ, βοηθήστε μας! Είμαστε αναγκασμένοι να εγκαταλείψουμε την πατρίδα μας εσπευσμένα. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Και αν δεν ζέραμε ότι θα βάζαμε σε θανάσιμο κίνδυνο τον γιο μας, τον Ρόμπερτ, θα τον παίρναμε κι αυτόν μαζί. Αυτός όμως είναι ο μόνος τρόπος να προστατέψουμε τη ζωή του και να ελπίζουμε ότι θα μείνει ασφαλής. Απλώς δεν υπάρχει άλλη διέξοδος! Γι' αυτό, σας εκλιπαρούμε...

Αναλάβετε να προσέχετε τον Ρόμπερτ μας σαν να ήταν δικό σας παιδί.

Κι όταν αυτό καταστεί δυνατόν, θα επιστρέψουμε να τον πάρουμε.

Σας ευχαριστούμε εκ βαθέων,
Νόρμα και Βάσκο Κορνέτο

Το πρόσωπο του Χένρι είχε γίνει ακόμα πιο χλωμό από ό,τι συνήθως. Χαμογέλασε στη γυναίκα του φοβισμένος. «Μας εμπιστεύτηκαν το παιδί τους».

Το πρόσωπο της Οφηλίας έλαμψε. «Ένα μωρό. Για μας! Χένρι, μετά από τόσο καιρό, επιτέλους θα γίνουμε γονείς».

«Ποτέ μου δεν περίμενα κάτι τέτοιο, αγαπητή μου» απάντησε ο Χένρι με βραχνή φωνή και κράτησε το χέρι της Οφηλίας.

«Παιδί ανθρώπων; Και σκέφτεστε να το κρατήσετε;» ρώτησε αγανακτισμένος ο σερ Βίλμινγκτον. «Ξέρετε τι σημαίνει αυτό;» Οι βρόμικες πάνες και τα κλάματα – μέρα και νύχτα χωρίς διάκριση! Πιστέψτε με, σας μιλάω εκ πείρας». Έριξε μια ματιά όλο νόημα στον γιο του. «Εγώ είμαι εντελώς κατ...»

«Πρόσεχε τι θα πεις, Άρθουρ» τον έκοψε η Οφηλία.

Ο σερ Βίλμινγκτον άνοιξε το στόμα και ετοιμάστηκε να ελευθερώσει τον χείμαρρο από λόγια που είχαν σταθεί στη γλώσσα του, όταν άκουσε μια φωνούλα από το εσωτερικό της καλαθούνας. Το βλέμμα του συνάντησε τα μάτια του μωρού.

Όταν ξανασήκωσε τα μάτια, η Οφηλία τον κοιτούσε περιμένοντας. Ύψωσε ερωτηματικά τα φρύδια της.

Ο σερ Βίλμινγκτον αναστέναξε. Ο μικρός ήταν πραγματικά

γλυκύτατος... Αλλά θα προτιμούσε να καταπιεί τη γλώσσα του παρά να παραδεχτεί τέτοιο πράγμα.

«Τέλος πάντων, ας μείνει εδώ». Σηκώθηκε πάλι όρθιος. «Αλλά ξέρετε τι σημαίνει αυτό» πρόσθεσε ανστηρά.

Η Οφηλία αναπήδησε. «Έλα τώρα, Άρθουρ! Πρέπει να γίνει από τώρα; Είναι ακόμη τόσο μικρός!»

Ο σερ Βίλμινγκτον κούνησε το κεφάλι. «Δεν υπάρχει άλλη επιλογή, το ξέρεις. Όχι αν θέλει να επιβιώσει κοντά μας».

Η Οφηλία κούνησε αργά το κεφάλι. «Έχεις δίκιο. Πρέπει να γίνει τώρα αμέσως».

«Φανταστικά» βροντοφώναξε ο σερ Βίλμινγκτον ευχαριστημένος. «Χένρι! Πεία, σε παρακαλώ, ως το γραφείο μου και άνοιξε τη μυστική θυρίδα. Χρειαζόμαστε το μαχαίρι με την ασημένια λεπίδα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Περίμενε, Ρόμπερτ!» Η μαμά με ακολούθησε στον διάδρομο και μου έκανε νόημα να μπω γρήγορα στο δωμάτιό της.

«Πρέπει να φύγω για το σχολείο» διαμαρτυρήθηκα. «Ήδη έχω αργήσει! Ο Αντάρας μασούλησε τα παπούτσια μου και έκανα μια ώρα να βρω τα παλιά μου αθλητικά».

Ο σκύλος μου, αόρατος για τους κανονικούς ανθρώπους, κούνησε χαρούμενος την ουρά του λες και είχε επιτελέσει ένα εκπληκτικό κατόρθωμα. Στο κάτω κάτω με είχε βοηθήσει κι εκείνος στο ψάξιμο.

«Θα προλάβεις». Η μαμά τράβηξε με φόρα ένα μοβ μεταξωτό μαντίλι πάνω από μια μαύρη γυαλιστερή σφαίρα.

Αναστέναξα από μέσα μου. Εδώ και λίγο καιρό, η μαμά είχε αποκτήσει νέο χόμπι: κάτι θολές, ακαθόριστες προφητείες για το μέλλον. Εγώ, ο παππούς και ο μπαμπάς δεν το αντέχαμε με τίποτα. Μόνη εξαίρεση αποτελούσε ο ξάδερφος-φάντασμα που είχα, ο Λορέντζο. Είχε ενθουσιαστεί με τις προφητείες της μαμάς, δεν τις χόρταινε.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι θα δουν το μέλλον με τη βοήθεια μιας απλής γυάλινης σφαίρας» απόρησε η μαμά.

Αυτό λέω κι εγώ!

«Το μόνο που κάνει δουλειά είναι αυτό το μαύρο ηφαιστειακό πέτρωμα». Χάιδεψε τη μαύρη σφαίρα της με στοργή. «Αλλά το μυστικό του οψιδιανού προφανώς θα το πάρω μαζί μου στον τάφο».

«Ήδη το έχεις πάρει» της υπενθύμισε ο παππούς, που έτυχε να περνάει έξω από την πόρτα εκείνη τη στιγμή.

Η μαμά τον αγνόησε και γύρισε να με κοιτάξει. «Λοιπόν, για να δούμε τι σου επιφυλάσσει η σημερινή μέρα...»

Έριξα ανυπόμονα το βάρος μου από το ένα πόδι στο άλλο. «Μαμά, ειλικρινά πρέπει να φύγω!»

«Τώρα, καλέ μου, τώρα». Η μαμά έσκυψε πάνω από τη μαύρη σφαίρα και διέτρεξε με το δάχτυλο την επιφάνειά της. Αμέσως η σφαίρα έλαμψε κόκκινη σαν πυρωμένο κάρβουνο που το φουσάει ο αέρας.

«Χμμ» είπε η μαμά συνοφρυωμένη.

Η σφαίρα έλαμψε πάλι, αυτή τη φορά όμως το χρώμα της ήταν πιο σκούρο και έμοιαζε περισσότερο με αίμα.

Και αυτό δεν ήταν καθόλου καλό σημάδι.

Εκείνη τη στιγμή ο Λορέντζο πέρασε μέσα από τον τοίχο και μπήκε στο δωμάτιο.

«Αχ, πάλι προφητεύεις, θεία Οφηλία! Να βοηθήσω κι εγώ; Σε παρακαλώ!!». Το στρογγυλό του πρόσωπο έλαμπε από ενθουσιασμό.

«Ωραία, οπότε εμένα δε με χρειάζεστε άλλο». Άρπαξα την τσάντα μου και πήγα προς την πόρτα, ενώ ο Λορέντζο έτριβε τα χέρια του με ανυπομονησία.

«Όχι, Λορέντζο, δεν ήρθε ακόμη η σειρά σου, πέρα έξω!»

Η μαμά τον έσπρωξε να φύγει, και με ένα απογοητευμένο ΠΛΟΠ ο Λορέντζο εξαϋλώθηκε.

Να πάρει!

Αναστέναξα και ακούμπησα την τσάντα μου πάλι στο πάτωμα.

Το χλωμό πρόσωπο της μαμάς άστραφτε σχεδόν όσο και η σφαίρα. «Θα έχεις μια υπέροχη μέρα» μου ανακοίνωσε. «Η πρόβλεψή μου λέει...»

Ένωσα να ανατριχιάζω και μισόκλεισα τα μάτια.

«Μια αχτίδα φωτός μέσα σε μια θάλασσα καταστροφής».

Με κοίταξε χαρούμενη. «Λοιπόν; Πώς σου φάνηκε;»

Δεν ήξερα τι να πω. Τα πράγματα ήταν χειρότερα από ό,τι φοβόμουν! Το καλύτερο θα ήταν να πάω κατευθείαν στο δωμάτιό μου και να περάσω την υπόλοιπη μέρα στο κρεβάτι. Που και αυτό ριψοκίνδυνο μου φαινόταν.

«Μα δε χαίρεσαι καθόλου;» με ρώτησε η μαμά κάπως θιγμένη.

«Με τι είναι το ερώτημα». Προσπάθησα να ηρεμήσω τον εαυτό μου: Πότε, το τελευταίο διάστημα, επιβραιώθηκε έστω και μία από τις προφητείες της μαμάς; Ακριβώς. Ποτέ.

«Μα δεν άκουσες; Μια αχτίδα φωτός!»

«Μέσα σε μια θάλασσα καταστροφής; Όχι ευχαριστώ, δε θα πάρω». Προσπάθησα να βρω τις κατάλληλες λέξεις. «Γιατί πρέπει οι προβλέψεις σου να είναι πάντα τόσο... τρομαχτικές;»

«Ε, τώρα υπερβάλλεις!» Η μαμά σκέπασε πάλι με το μαντίλι τη σφαίρα, που εξακολουθούσε να λάμπει, πράγμα που δε φαινόταν και για τόσο καλό σημάδι.

Έσκυψα και έπιασα αποφασιστικά την τσάντα μου. «Θα δούμε πώς θα πάει. ΑΝ δεν έρθει το τέλος του κόσμου, τέλος πάντων».

«Έλα τώρα, Ρόμπερτ, σε θέλω πιο αισιόδοξο» αναφώνησε η μαμά.

Έκανα πως δεν την άκουσα. Αν δεν έκανα γρήγορα, η θάλασσα καταστροφής θα με παρέσυρε στα νερά της με το που θα πάταγα το πόδι μου στην τάξη.

Ο ΡΟΜΠΕΡΤ ΖΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ...

Αυτό δεν κάνει τη ζωή του ακριβώς εύκολη. Ειδικά από τότε που τον έβαλε στο στόχαστρο το πρόγραμμα Τεχνητής Νοημοσύνης *Μέδουσα*. Αυτό κρύβεται, άραγε, και πίσω από το μυστηριώδες *Reality Crash*, το παιχνίδι που παίζουν όλοι με μανία στα κινητά τους; Γιατί ξαφνικά αρχίζουν να συμβαίνουν πάλι πολύ παράξενα πράγματα. Για τον Ρόμπερτ, την Ιζαμπέλα και τον Λορέντζο είναι ξεκάθαρο πως πρέπει να φτάσουν στην άκρη του νήματος. Και σύντομα ανακαλύπτουν πως μάλλον έχουν υποτιμήσει την Τεχνητή Νοημοσύνη...

ΕΙΚΟΝΕΣ
ΤΙΜΟ ΓΚΡΟΥΜΠΠΗΓΚ

ΑΠΟ 10 ΕΤΩΝ

ISBN: 978-618-03-4386-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84386

metaixmio.gr

